

вѣдвайте ты до колкото щѣте, но не бутайте установенѣ-тѣ службѣхъ.”

Монахъ Гавріилъ не прѣстанѣлъ да проповѣдва ревностно въ Августинскѣ-тѣ церквѣхъ. Отъ Лутеровъ-тѣ амвонъ той поддържалъ, че монашескый-тѣ животъ е несъгласенъ съ слово-то Божіе. Въ единъ день тринадесетъ Августинскы братія напуснѣли мѣнастырь-тѣ, захвърлили раса-та си, и ся облѣкли въ свѣтскы облѣкла. Нѣкои отъ тѣхъ постѣпили въ училища да ся учать, а другы ся заловили за рѣчнѣ работѣхъ. Това събытіе причинило голѣмо вълненіе. Събрало ся събраніе въ Виттембергъ отъ Тюрингенскы и Мисніянскы Августинскы калугеры, за да разгледа повдигнѣтый-тѣ въпросъ. Събраніе-то ся съгласило, отъ еднѣ странѣхъ, че монашескы-тѣ обреци не сѣ грѣхъ; но, отъ другѣ странѣхъ, че тѣ не сѣ задължителни. “Въ Христа”, казали събравши-тѣ ся, “нѣма нито мірянинъ нито монахъ: всѣкы е свободенъ да напусне мѣнастырь-тѣ, или да живѣе въ него. Онзи, който го напусне, нека гледа да не злоупотрѣбѣва свободѣ-тѣ си; и онзи, който остане да живѣе въ него, нека ся покорява на началницы-тѣ си, но съ покорность отъ любовь.” Тѣ вдигнѣли просіѣ-тѣхъ и служеніе-то литургіѣхъ за пары. Тѣ рѣши-